

17. Rast v hlásaní evanjelia

... Leonard si vychutnával príjemný rozhovor pri šálke čaju v dome Melichovcov, keď si zrazu začali hostia vyberať svoje Biblie. Všetci sa naňho pozerali, akoby od neho niečo očakávali. Pán domu mu povedal: „Prosím Vás, mohli by ste s nami preštudovať biblickú hodinu?“

Leonard sa skoro zadusil. Predpokladal, že u Melichovcov bude prebiehať príjemné stretnutie pri čaji a vôbec nebol pripravený nato, aby s nimi študoval Bibliu.

V skutočnosti Leonard viedol biblické kurzy v kresťanskej škole, kde aj pracoval, no jeho hodiny boli vždy vopred naplánované a pripravené. A teraz od neho očakávali, aby spontánne a bez prípravy hovoril o Bohu, čo bola preňho novinka.

Mladý muž z detstva poznal všetky biblické príbehy, ale málo ho zaujímali. Vo svojom živote sa dopustil takých skutkov, ktoré boli neprijateľné v Božích očiach a on to vedel. Ako mohol druhým hovoriť o Bohu, Ktorého v skutočnosti sám klamal?

A tak, obklopený ľuďmi, ktorí od neho očakávali úprimné a živé slová o Bohu, začal hovoriť, ale čoskoro pocítil, že už nemá slov a nemá čo povedať. Leonard bol v rozpakoch. V tej chvíli v jeho mysli zažiaril biblický text, ktorý hovorí, že Duch Svätý pripomenie potrebné slová, keď bude potrebné svedčiť o Bohu pred ľuďmi (Lukáš 12,12). Zúfalo v myšlienkach prosil Boha o pomoc a prišlo mu na um jedno z najznámejších podobenstiev v Biblii - o márnotratom synovi.

Keď Leonard hovoril o tom, ako Boh miluje dokonca aj tých, ktorí od Neho odišli, tak sa prichytil pri myšlienke, že jeho reč až teraz vychádza zo srdca. Prítomní nadšene počúvali jeho slová. Mladý muž si po prvý krát vo svojom živote uvedomil, ako silno ho Boh miluje.

V ten istý večer Leonard doma pokľakol pri svojej posteli a odovzdal svoj život Bohu, Ktorý sa stal pre neho skutočným Spasiteľom a Priateľom. Keď sa delil s inými o správu o Božej láske, robil to s úprimnou láskou, čo bolo preňho oveľa viac, ako len opakovať dobre známe abstraktné pravdy.

Táto skúsenosť urobila na všetkých hlboký dojem

Ježiš nás volá rásť v hlásaní evanjelia

Učeníci Ježiša Krista boli s Ním 3,5 roka, pričom prijímali slová a skutky Krista a v konečnom dôsledku stali svedkami Jeho smrti a zmŕtvychvstania. Pred Svojím nanebovstúpením Ježiš prikázal svojim učeníkom, aby sa stali jeho osobnými zástupcami: „ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami ... až po samý kraj zeme.“ (Skutky 1,8)

Keď Kristovi nasledovníci zasvätili bez rozdielu svoje srdcia Ježišovi na deň Letníc, vzkriesený Ježiš ich menil mocou Ducha Svätého. Oni sa stali nielen svedkami nielen zmŕtvychvstania tela Kristovho a Jeho nanebovstúpenia, ale aj tej premieňajúcej sily, ktorá zmenila ich životy.

Ako kresťania sa tiež máme stať svedkami vzkriesenia Ježiša Krista, pretože sme okúsili v našom živote túto znovu obnovujúcu silu.

„Ale Boh, bohatý na zmilovanie, pre svoju veľkú lásku, ktorou si nás zamiloval, 5 obživil nás s Kristom, keď sme boli mŕtvi v prestúpeniach - ved' milosťou ste spasení! – 6 a spolu nás vzkriesil a spolu posadil v nebesiach v Kristovi Ježišovi, 7 aby vo svojej добрote k nám v Kristovi Ježišovi ukázal v budúcich vekoch nekonečné bohatstvo svojej milosti.“ (List Efezským 2,4-7)

Sme „oživení s Kristom“, preto môžeme „ukázať v budúcich vekoch nekonečné bohatstvo svojej milosti“. Kristus nás vyzýva hlásať svetu dobrú správu o tom, čo On môže vykonať v živote človeka a pritom nám sľubuje, že pôjde spolu s nami, keď budeme svedčiť o Ňom (Matúš 28,19-20).

Richards, zakladateľ rádia „Hlas Proroctva“, raz povedal: „Veľmi jasne vidím zmeny v srdciach tých ľudí, ktorí počúvajú Evanjelium Ježiša Krista. Navštívil som tie miesta, kde predtým nikto nepočul o Bohu a Kristovi, kým im cirkev nepriniesla posolstvo evanjelia. Videl som ľudí, ktorí predtým žili v zlovykoch, ale zbavili sa ich, z chorých sa stávali zdraví, neustály strach zo zlých duchov sa zmenil na radostný kresťanský život. Všimol som si zmeny v postavení žien. Spoznal som skutočné kresťanské rodiny, ktoré sa predtým nachádzali v tme pohanských predstáv a bezbožného spôsobu života. Na všetkých miestach, ktoré som navštívil, sa život mnohých ľudí zmenil. Som presvedčený, že zvestovanie Kristovho evanjelia je „Božou mocou na spásu každému, kto verí“ (List Rimanom 1,16). Viem, že keď cirkev hlása evanjelium, určite nastávajú zmeny - ako v ľudských srdciach, tak aj v ich domovoch. Tieto zmeny sú viditeľné v živote tých, ktorí reagujú na správu Evanjelia“.

Boh zveril nám, slabým stvoreniam, osobitnú časť práce v diele záchrany ľudí, a to preto, že hlásanie evanjelia je neoddeliteľnou časťou nášho duchovného rastu. Nato, aby naša viera mohla pevnieť, je potrebné ju odovzdávať. Keď hovoríme o svojej viere, tak to podporuje náš duchovný rast.

Svedčíme svojim spôsobom života

Mladý človek, ktorý vyrastal v dome, kde s ním zle zaobchádzali a neraz ho urážali, raz povedal: „Pozeral som sa na rodičov, ktorý mi svojim príkladom dávali pokrivené svedectvo o Bohu a zdalo sa mi, že nikdy nikto neexistoval, kto by ma miloval“ ...

Ľudia okolo nás zúfalo potrebujú niekoho, kto by im ukázal svojím životom skutočnú pravdu o Bohu. Mnohí chcú, aby im niekto ukázal vlastnosti Božieho charakteru. Najsilnejším prostriedkom kázania býva najčastejšie naše správanie a náš spôsob života. V skutočnosti ľudia na našom životnom príklade nechcú až tak veľmi poznať rozsah našich vedomostí o Bohu, ako skôr Jeho charakter.

„12 Vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby - vidiac vaše dobré skutky - oslavovali Boha v deň navštívenia pre to, pre čo vás (teraz) ohovárajú ako zločincov.... 21 lebo na to ste boli povolaní; pretože Kristus trpel za vás, dal vám príklad, aby ste nasledovali Jeho šľapaje.“ (1. list Petra 2,12 a 21)

Kristus trpel za hriechne ľudstvo na Golgotskom kríži a toto je najvyššiu príklad obetnej lásky. A tá istá láska, ktorá je u nás pretavená do dobrých skutkov vo vzťahu k blízkym, sa môže stať silným prostriedkom priťahovania neveriacich ľudí ku Kristovi.

Svedčíme o Kristovi našimi myšlienkami

Keď diabol pokúšal Ježiša na púšti hladom, pýchou a sebaistotou, Ježiš odrazil všetky útoky, pričom citoval Sväté Písmo (Matúš 4,4-10). On bol pripravený prekonať všetky pokušenia, pretože Jeho rozum bol naplnený biblickými pravdami.

Vítazstvá alebo porážky vo veľkom boji medzi dobrom a zlom prebiehajú v našej mysli.

„Lebo jako zmysľa vo svojej duši, taký je“ (Príslovia 23,7)

Kresťania, ktorí rastú vo viere, myslia na niečo vyššie. Sústredujú svoju pozornosť na tie nebeské kvality, ktoré sa snažia nadobudnúť.

„Radujte sa v Pánovi vždy! Opakujem: radujte sa! ... 6 O nič nebudte ustarostení, ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo všetkých svojich modlitbách a prosbách. 7 A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude chrániť vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi. 8 Napokon premýšľajte, bratia, o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo lúbezné, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chválibné! 9 Čomu ste sa naučili, čo ste aj prijali, počuli a videli na mne, to číňte. A Boh pokoja bude s vami.“ (List Filipským 4,4-9)

To, čím si naplníme našu myseľ a vedomie, má veľký význam, lebo sa to neskôr prejaví v našom živote. Keď si naplníme našu myseľ Božím Slovom, tak sa Jeho vplyv bude prejavovať vo všetkom.

Svedčíme o Kristovi svojim vzhľadom

Ako zástupcovia Krista na zemi, majú byť kresťania skromní vo svojom vzhľade (vonkajšom výzore), pričom sa majú vyhýbať extrémom.

„1 ... aby aj tých, čo neveria slovu, bez slova získal život ... 3 Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: zapletené vlasy, navešané zlato, preobliekanie šiat, 4 ale človek skrytý v srdci a čo je neporušiteľné: tichý a pokojný duch; to je vzácne pred Bohom. 5 Tak sa kedysi ozdobovali aj sväté ženy, ktoré dúfali v Boha a podriaďovali sa svojim mužom“ (1. list Petra 3,1-5)

Jednoduchosť v oblečení a pekný vzhľad boli vždy charakteristickým znakom kresťanov. V ideálnom prípade by to malo byť tak, že druhí ľudia budú priťahovaní k nám, kresťanom, nie cez naše slová o vonkajšom vzhľade, ale tým, ako náš vzhľad svedčí o Kristovi.

Svedčíme o Kristovi našimi činmi

Historik Edward Gibon rozpráva, že keď vojská Rímskeho impéria cisára Gala Valéria Maximiliána vyplienili tábor Peržanov, do rúk jedného zo zranených vojakov sa dostalo pekné kožené vrecúško, ktoré bolo plné perál. Tento muž si starostlivo schoval toto vrecúško, ktoré sa mu mohlo hodiť neskôr a pritom z neho vyhodil drahocenné perly...

Ľudia sa dnes pevne držia nejakých pomínuteľných vecí, ktoré im ponúka svet, zatiaľ čo Ježiš zostáva zanedbaný ako bezcenná perla ešte viac, ako bol vzťah rímskeho vojaka k nájdeným drahocennostiam. Čo sa týka osobnosti Ježiša Krista, toto je otázka večného spasenia a nielen akéhosi pomínuteľného šťastného príbehu, ktorý nám môže preklíznúť pomedzi prsty.

„Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nieto v ňom lásky k Otcovi. 16 Lebo čokoľvek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. 17 Svet však hynie, aj jeho žiadosť (hynie), ale ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky“ (1. list Jána 2,15-17).

Diabol sa neustále snaží nablýskať, vyleštiť a zatraktívniť najničivejšie hriechy a najhoršie návyky. V reklame na alkohol a tabakové výrobky sú vždy zobrazení mladí, silní a šťastní ľudia. Z nejakých dôvodov nikdy nevidíme v reklamách tých úbožiacov, ktorí vystávajú s taškami v obchode s alkoholickými nápojmi. Treba, aby sme boli vždy veľmi ostražití pri podobných asociáciách, ktoré znevažujú kresťanské princípy (2. list Korintským 6,14).

Kristus chce, aby sme k Nemu priťahovali našich priateľov - nekresťanov. Osobné priateľstvo a dobré vzťahy sú prvoradým faktorom, pomocou ktorého sa môžeme deliť o našu vieru s inými. Avšak, buďte pozorní, aby vás neveriaci priatelia nezatiahli do starého hriešneho spôsobu života.

Všetko, čo naplňa náš život, vrátane voľného času a zábavy, ktorú si vyberáme, má významný vplyv na duchovný život. Preto si máme vedome dávať pozor nato, čím si naplňame myseľ.

„Neupriem svoj zrak na vec ničomnú; nenávidím počínanie odpadlíkov, na mŕša sa to neprilepí“ (Žalm 101,3).

Ak budeme zameriavať svoju pozornosť na vyššie veci, vtedy nás odporné a hriešne veci nebudú môcť stiahnuť na oveľa nižšiu úroveň. Keď budeme dodržiavať vysoké morálne štandardy, tak nedovolíme nášmu rozumu a nášmu okoliu sklznúť nižšie. Kresťan má viac šancí byť šťastný ako ktokoľvek iný.

„Ty mi dáš poznať cestu života; pred Tvojou tvárou je sýtosť radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť“ (Žalm 16,11)

Svedčíme o Kristovi svojim dávaním

... Kazateľ sa už-úž chystal pokrstiť človeka, ktorý uveril v Boha, keď si všimol, že vo vrecku niečo má. Bola to peňaženka napchatá peniazmi. Vtedy sa kazateľ obrátil k bratovi a povedal mu: „Asi ste si zabudli nechať svoje peniaze v šatni, však?“ Nasledovala odpoveď: „Nie, moja peňaženka a ja sa budeme krstiť spolu.“ Porozumel dôležitému duchovnému princípu, v súlade s ktorým má byť človek preniknutý duchom dávania na pomoc iným.

Kresťania rastú vo viere aj vďaka svojmu dávaniu. To je dôvod, prečo Ježiš povedal: *„Blaženejšie je dávať, ako prijímať“* (Skutky 20,35). To, čo človek daruje pre oznamovanie Božieho Kráľovstva, má trvalú hodnotu.

„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich mol' a hrdza ničia a kde sa zlodeji dobývajú a kradnú 20 V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani mol' ani hrdza a tam sa zlodeji nedobývajú a nekradnú. 21 Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Matúš 6,19-21).

Keď dávate svoje prostriedky, pamätajte si na Božie slová: *„Moje je striebro, moje je zlato - znie výrok Hospodina mocnosť“* (Haggeus 2,8). Aj my sami patríme Bohu po práve nášho stvorenia a vykúpenia cenou krvi za naše hriechy (1. list Korintským 6,19-20). Všetko, čo máme, patrí Bohu, pretože On nám dáva „silu získavať bohatstvo“ (5. kniha Mojžišova 8,18).

Akú sumu nás volá dávať pre Neho náš ukrižovaný a vzkriesený Spasiteľ, aby mohla znieť správa evanjelia?

„Či smie podvádzať človek Boha, keď vy podvádzate mňa? Vy sa však spytujete: Ako Ťa podvádzame? Desiatkami a pozdvihovanými obeťami. 9 Zasiahnutí ste kľatbou, a predsa ma podvádzate - vy, celý národ! 10 Prinášajte celé desiatky do pokladnice a v mojom dome bude požíveň; vyskúšajte ma týmto - vraví Hospodin mocnosť: Či vám neotvorím okná nebies a nevylejem na vás až nadbytok požehnaní!“ (Malachiáš 3,8-10)

Desiatok - to je desiatu časť z našich príjmov (1. kniha Mojžišova 28,22; 5. kniha Mojžišova 14,22). Pre podnikateľa v poľnohospodárstve sa bude za príjem považovať to, čo celkovo zarobil po odpočítaní vložených prostriedkov alebo nákladov. Pre bežného zamestnanca je príjmom jeho výplata.

Princíp vracania desiatkov je morálny princíp, pretože zahŕňa v sebe náš charakter. Keď zadržujeme desiatok, „okrádame“ tým Boha. Desiatok patrí Bohu a musí byť využívaný výhradne na podporu Božieho diela (1. list Korintským 9,14) a na dokončenie Jeho diela na zemi, aby sa On mohol vrátiť na zem (Matúš 24,14).

Keď Ježiš žil na zemi, On sám potvrdil nevyhnutnosť vracania desiatku v novozákonnej dobe (Matúš 23,23).

Aké by mali byť naše dobrovoľné dary?

Dobrovoľné dary je otázka individuálna a každý človek sa rozhoduje samostatne. Každý musí dávať podľa svojho srdca. Každý by mal „dávať, ako si umienil v srdci“ (2. list Korintským 9,7).

„Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám.“ (Lukáš 6,38)

... Evanjelista Harold Richards kedysi povedal nasledujúcu skúsenosť: „Jeden podvodník chodil na moje evanjelické stretnutia v Los Angeles a nikdy nezabudnem na tie minúty, keď som s ním rozprával osamote v zadnej časti sály. On vybral zo svojho vrečka balíček bankoviek v hodnote 500 dolárov, dal mi ich a povedal: „To je môj prvý desiatok“. Tento človek bol podvodník, viac ako 30 rokov sa zaoberal hazardnými hrami. Preto som sa ho spýtal: „Ako chceš žiť ďalej?“ Odpovedal: „Zostalo mi len 5 alebo 6 dolárov, ale tie peniaze, ktoré som vám dal, patria Bohu. Nevieť, ako budem žiť ďalej, ale musím vrátiť desiatok Bohu a On sa už o mňa postará“.

A Boh sa naozaj o neho postaral. Pokánie tohto človeka bolo úprimné. Vo všetkom sa zasvätil Bohu a bol požehnaný vo svojom kresťanskom živote. Hospodin prejavoval starostlivosť o neho do jeho samej smrti ...

Boh nesľubuje, že sa všetci Jeho verní nasledovníci stanú bohatí. No môžeme si byť istí a dôverovať tomu, že Boh uspokojí všetky naše životne dôležité potreby.

Kristus dal všetko kvôli našej záchrane. Pod'ťe, dnes Mu odovzdáme naše srdcia! Pod'ťe, budeme sa deliť so správou o Kristovi prostredníctvom toho, ako žijeme, ako premýšľame, načo sa pozeráme a ako dávame. Prečo neobjaviť radosť z hlásania evanjelia o Kristovi a radosť z toho, že rastieme vďaka Jeho pozoruhodnému požehnaní?